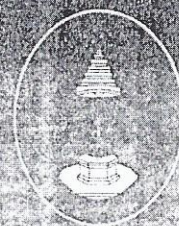

วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ปีที่ 10 ฉบับพิเศษ 1 (มีนาคม-พฤษภาคม 2558)
Vol. 9, Special Issue 2 (Vol 10 No.1 March-May 2015)

ISSN 1686 4409

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ACADEMIC JOURNAL

Vol 10 No.1 March-May 2015

uttaradit rajabhat university

<http://research.uru.ac.th>

ผู้ดำเนินการจัดทำวารสาร

1. นางพัชรินทร์ เอี่ยมเหลือ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
2. นายวันชัย แก้วนาคแนว สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
3. นางสาวจิรภา ตามัง สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
4. นางสาวนิตยา เกตุครุฑ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ (Peer Reviewer)

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ธเนศ ธนิตยธีรพันธ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
2. รองศาสตราจารย์ ดร.แพทย์หญิงสุธาทิพย์ พงษ์เจริญ	มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ สิริสุนทร	มหาวิทยาลัยนเรศวร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร อุดอ้าย	มหาวิทยาลัยนเรศวร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญเรือง คำศรี	มหาวิทยาลัยนเรศวร
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตรี กรรณพาล	มหาวิทยาลัยนเรศวร
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ทิพย์ กล่อมเจ็ก	มหาวิทยาลัยนเรศวร
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรียุทธ วิบูลย์	มหาวิทยาลัยนเรศวร
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานฉัตร อาการักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จรีรัตน์ สุวรรณ	มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
11. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนิ เพ็ชรช้าง	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพิชญา โคทวิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
13. ดร.ศุภสิทธิ์ ตีตะนา	มหาวิทยาลัยนเรศวร
14. ดร.เสถียรภักดิ์ มุขดี	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
15. อาจารย์อิสระ ทับสีสด	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ออกแบบและจัดพิมพ์

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ 27 ถนนอินใจมี ตำบลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ 53000

ACADEMIC JOURNAL

Vol 10 No.1 March-May 2015

Uttaradit Rajabhat University

<http://research.uru.ac.th>

Owner

Research and Development Institution Uttaradit Rajabhat University
27 Injaime Rd. Ta-it Subdistrict, Muang District Uttaradit Province 53000

Publishing Schedule : Six monthly (2 issues/year)

1st issue January – June

2nd issue July-December

3rd issue (Special) August-September

N.B. 3rd issue would be published on special occasion

Objective

To publish quality and applicable research works or academic article of scholars and general authors.

Advisors

Prof. Dr.Kasem Chunkao

Chairman of Uttaradit Rajabhat University Council

Asst.Prof. Dr.Ruangdet Wongla

President of Uttaradit Rajabhat University

Editor

Dr.Tranawat Jomprasert

Director of Research and Development Uttaradit

Rajabhat University

Editorial Staff

1. Emeritus Processor Dr. Anurak Panyanuwat	Chiang Mai Rajabhat University
2. Prof. Dr.Sutep Suantai	Chiang Mai University
3. Prof. Dr.Somyot Plubtieng	Naresuan University
4. Assoc. Prof. Dr.Sanom Krutmuang	Naresuan University
5. Assoc. Prof. Dr.Samur Thanoi	Naresuan University
6. Asst. Prof. Dr.Surapong Charasrojanakul	Kanjanaburi Rajabhat University
7. Dr. Sathianpak Mookdee	Uttaradit Rajabhat University
8. Asst. Prof. Dr.Gunt Intuwong	Uttaradit Rajabhat University
9. Asst. Prof. Dr.Chedsada Mingchai	Uttaradit Rajabhat University
10. Dr.Yosphatrachai Kanitpunyacharoen	Uttaradit Rajabhat University
11. Dr.Supaporn Jabjai	Uttaradit Rajabhat University
12. Dr.Kitti Muangtoom	Uttaradit Rajabhat University
13. Dr.Sirikanda Yamkhong	Uttaradit Rajabhat University
14. Ms.Duangporn Pihattakitkul	Uttaradit Rajabhat University
15. Mr.Pisut Srichan	Uttaradit Rajabhat University

ACADEMIC JOURNAL

Vol 10 No.1 March-May 2015

Uttaradit Rajabhat University

<http://research.urui.ac.th>

Journal Producer Staff

1. Mrs. Patcharin Iemseu
2. Mr. Wanchai Kaew-nak-naew
3. Miss Jerapa Damung
4. Miss Nittaya Ketkrut

Research and Development Institution
Research and Development Institution
Research and Development Institution
Research and Development Institution

Article Peer Reviewers

1. Assoc. Prof. Dr. Tanet Tanitteerapan
2. Assoc. Prof. Dr. Sutatip Pongcharoen
3. Assoc. Prof. Dr. Patcharin Sirasoonthorn
4. Assist. Prof. Dr. Vijit Ud-ai
5. Assist. Prof. Dr. Boonruang Khamsri
6. Assist. Prof. Dr. Montri Kunphoommarl
7. Assist. Prof. Dr. Pantip Klomjek
8. Assist. Prof. Dr. Sarayooth Vaivudh
9. Assist. Prof. Dr. Panchat Akarak
10. Assist. Prof. Dr. Jareerat Suwan
11. Assist. Prof. Dr. Ratchanee Petchang
12. Assist. Prof. Dr. Suphitchaya Khothawee
13. Dr. Supasit Tana
14. Dr. Sathianpak Mookdee
15. Ajarnttsara Tabseesod

King Mongkut's University
of Technology Thonburi
Naresuan University
Naresuan University
Naresuan University
Naresuan University
Naresuan University
Naresuan University
Chiangrai Rajabhat University
Lampang Rajabhat University
Uttaradit Rajabhat University
Uttaradit Rajabhat University
Naresuan University
Uttaradit Rajabhat University
Uttaradit Rajabhat University

Designer and Print

URU Publisher 27 Injaime Rd. Ta-it Subdistrict Muang District Uttaradit Province 53000

Editor' Note บทบรรณาธิการ

6

การเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อรับใช้สังคมนั้นเป็นกระแสที่ได้รับการกล่าวถึงมากในปัจจุบัน เพราะผลงานการวิจัยและการบริการวิชาการนั้นเป้าหมายสุดท้าย คือประโยชน์แก่สังคมหรือชุมชน การแบ่งปันด้านแนวคิด ผลงานการวิจัยหรือประสบการณ์ที่ดีในการค้นพบจากการทำงานด้านวิชาการ ออกมาเผยแพร่สู่สาธารณะชนในรูปแบบบทความนั้น จึงเป็นแนวทางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สู่สังคมที่ดีอีกแนวทางหนึ่งเป็นพันธกิจที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งของบทบาทมหาวิทยาลัย

วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ปีที่ 10 ฉบับพิเศษ 1 นี้ เป็นบทความที่ได้รับการพิจารณา สืบเนื่องจากการจัดประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติครั้งที่ 1 ภายใต้หัวข้อ “สานพลังปัญญา เพื่อพัฒนาสุขภาพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายใต้สังคมทวิวัฒนธรรม” เมื่อวันที่ 26 - 27 มิถุนายน 2557 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ 7 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครดิตถ์ จำนวนทั้งสิ้น 37 บทความ ซึ่งบทความเหล่านี้ได้ผ่านการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิอย่างครบถ้วน ในนามคณะผู้จัดทำวารสารวิชาการขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในครั้งนี้ และคาดหวังว่าจะสามารถนำผลงานวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

ธนวัฒน์ จอมประเสริฐ

บรรณาธิการ

สารบัญ CONTENTS

Vol. 10, Special Issue 1, March-May 2015

บทความวิจัย

หน้า

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง การอนุรักษ์ โบราณสถาน เขตลุ่มพื้นที่วังค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุหลาบวิทยา กวินนาฏ กล้าหนองกก.....	1
การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศเพื่อจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดิน และการจัดทำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน ตำบลบ้านม่วงเจ็ดต้น อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรธานี ครรชิต พิระภาค.....	11
การพัฒนากรอบหลักสูตรการจัดการทรัพยากรน้ำและการเผชิญภัยพิบัติเกี่ยวกับน้ำ สำหรับสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จุฬารักษ์ จุฬศักดิ์สกุล.....	23
ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ จุฬา เจริญวงศ์.....	41 ✓
การใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารเทศบาลในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์ ไชยพงศ์ พรพุดผิพันธ์.....	57
การสร้างหลักสูตรการเป็นผู้นำนันทนาการ ธนสิริ โชคทวีพาณิชย์.....	73
เครื่องตะบันน้ำเพื่อการผลิตกระแสไฟฟ้า สำหรับพื้นที่เกษตรไม่ผลพื้นที่สูง ธนีสร์ กลิ่นมาลี.....	81
การพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดจิตตปัญญา เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปิยะรัตน์ อินทะสุข.....	97

2

สารบัญ CONTENTS

Vol. 10, Special Issue 1, March-May 2015

บทความวิจัย

หน้า

ลักษณะเศรษฐกิจชุมชนและปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนบริเวณพื้นที่ รอบวนอุทยานเขาหลวง เขตอำเภอลาดยาว และอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ พัชรภา สิมหันธ์สาร.....	109
ยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ในวัยรุ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ ภิรวัดน์ นนทะโชติ.....	125
รูปแบบการให้คำปรึกษาแก่ประชาชนโดยทนายความอาสาแบบมีส่วนร่วมกับภาคีเครือข่าย เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการร้องเรียนด้านการจัดการขยะ มนวิทย์ มะโน.....	143
ต้นแบบระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวางแผนและงบประมาณสถาบันการอาชีวศึกษา รุ่งอรุณ ประจักษ์จิตร.....	157
การบูรณาการระบบบัญชีครัวเรือนเพื่อการบริหารตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง วริศรา เหล่าบำรุง.....	171
รูปแบบการจัดการขยะแบบมีส่วนร่วมของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก ของเทศบาลตำบลเมืองเก่า จังหวัดสุโขทัย วสมล เทียมถนอม.....	183
ส่วนประกอบในบทความวิจัย.....	199
ตัวอย่างรูปแบบของบทความวิจัย.....	200

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ของจังหวัดเพชรบูรณ์

Strategic Management Sustainable Tourism of Phetchabun province

จุฬา เจริญวงศ์

วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
ปีที่ 10 ฉบับพิเศษ 1 มีนาคม-พฤษภาคม 2558

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ Strategic Management Sustainable Tourism of Phetchabun province

จุฬา เจริญวงศ์*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพบริบทด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ และ 3) เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีดำเนินการวิจัยด้วยการศึกษาทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative method) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative method) ในการศึกษาเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-Depth Interview) และวิเคราะห์เชิงบรรยาย (Descriptive Analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงตรรกะ (analytic induction) สามารถขยายองค์ความรู้เพื่อจัดช่องว่างของการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณในการศึกษาเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้แบบสอบถามโดยเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 ชุด และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ปัจจัยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนประกอบด้วย 8 ปัจจัย ได้แก่

1. ปัจจัยด้านพื้นที่
2. ปัจจัยด้านการจัดการภาครัฐ
3. ปัจจัยด้านนโยบายภาครัฐ
4. ปัจจัยด้านเครือข่ายภาครัฐและเอกชน
5. ปัจจัยด้านชุมชนท้องถิ่น
6. ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว
7. ปัจจัยด้านงบประมาณ
8. ปัจจัยด้านเทคโนโลยีการท่องเที่ยว และปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมี 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปชมความเป็นธรรมชาติ 2) ปัจจัยด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม ถือว่ามีความหลากหลาย อันนำไปสู่การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ให้เกิดเป็นระบบมาตรฐาน

*หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

**ดร.อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

3) ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยว โดยปัจจัยทุกด้านมีความสัมพันธ์ต่อการนำไปกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังต้องสอดคล้องกับแนวทางการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ โดยนำข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ข้อเสนอแนะเชิงการบริหาร ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ นำไปพัฒนาต่อยอดเพื่อเป็นแนวทางการวางแผนและการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ยุทธศาสตร์, การบริหารจัดการ, การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Abstract

The objectives of this research were : 1) to study strategies for sustainable tourism of Management of Phetchabun province, 2) to factor sustainable tourism Management of Phetchabun province and 3) to develop strategies for sustainable tourism management of Phetchabun province. Qualitative and qualitative methods were used in this study, in qualitative study data was collected from In-Depth Interview and Descriptive Analysis, and then data were analyzed by using analytic induction, in qualitative study data was collected from 380 questionnaires, data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, and Multiple linear regression Analysis.

The results were revealed that:

1. Factor that effected to making strategies for sustainable tourism management of Phetchabun Province in various ways were as follow, 1) area, 2) public management, 3) public policy, 4) public and private sectors' network, 5) local community, 6) tourism activities, 7) budget, and 8) tourism technology.

2. Previous factors in tourism development were various that would upgrade tourism management of Phetchabun Province to standard system.

3. Coherent factors that affected of making strategies for making strategies for sustainable tourism management of PhetchabunProvince : factors in very aspects rerated to integrating and setting the tourism strategy as the basic factors of tourism development and match with tourists need.

If also relate to new public management by bringing policy and administrative suggestion to and extended development un further planning and administration.

Keywords : Strategies, Management, Sustainable tourism Management.

บทนำ

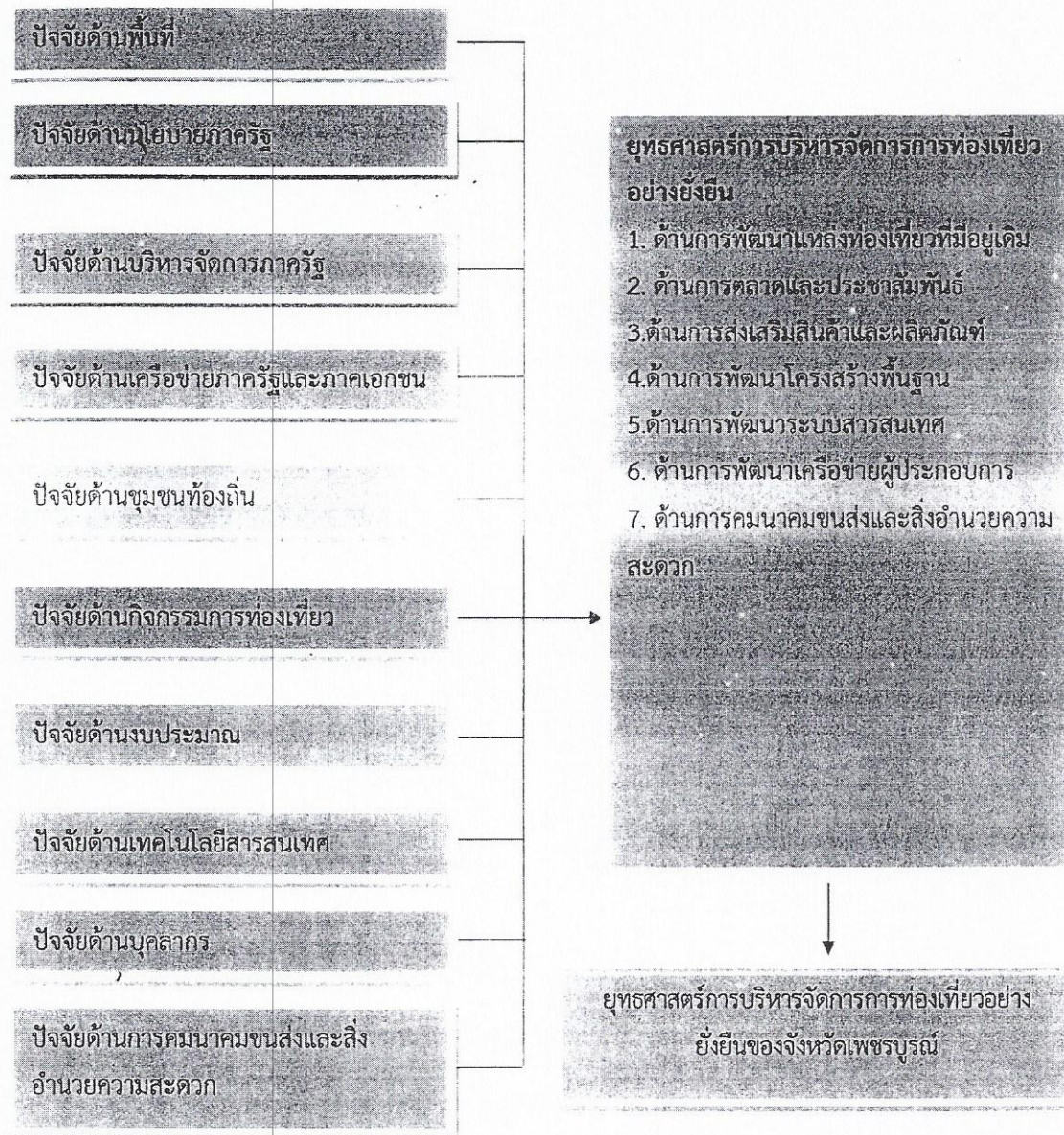
การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้ในการกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศและส่งเสริมเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีอัตราการขยายตัวอย่างสูงและมีบทบาทสำคัญต่อการกระตุ้นเศรษฐกิจของโลกรัฐบาลทุกประเทศต่างกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่เน้นการท่องเที่ยวเป็นยุทธศาสตร์สำคัญที่จะเป็นแหล่งหารายได้เข้าประเทศรวมถึงการสร้างงาน จังหวัดเพชรบูรณ์ จากผลการสำรวจของการท่องเที่ยวและกีฬาพบว่าสถิติและมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูงของจังหวัดภาคเหนือทั้งหมด จัดอยู่เป็นอันดับที่ 6 จากทั้งหมด 17 จังหวัดภาคเหนือ สถิตินักท่องเที่ยว ปี 2554 มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวจำนวน 1,194,613 คน จำนวนเงินในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว 115.22 ล้านบาทและจากสถิติคิดเป็นรายไตรมาสจะเพิ่มขึ้นรายไตรมาสคิดเป็นร้อยละ 4 ปี 2555 มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวจำนวน 1,356,323 คน จำนวนเงินในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว 138.94 ล้านบาทและจากสถิติคิดเป็นรายไตรมาสจะเพิ่มขึ้นรายไตรมาสคิดเป็นร้อยละ 4 ปี (ข้อมูลการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบูรณ์ 2555)

จากสถิติดังกล่าว จังหวัดเพชรบูรณ์น่าจะมีศักยภาพที่จะรองรับนักท่องเที่ยวตลอดจนการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมากทั้งการคมนาคมที่เชื่อมโยงทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง ตลอดจนภาคใต้และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติแต่ปัญหาที่พบในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ คือ การขาดความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวขาดการรวบรวมข้อมูลและปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อหาแนวทางที่จะแก้ไขและการวางแผนการท่องเที่ยวในอนาคต หรือการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมทุกๆ ภาคส่วนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวไปในทิศทางเดียวกันเพื่อส่งเสริมและวางยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ให้เป็นศูนย์การการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่งดงาม อันจะนำมาซึ่งรายได้ของประชาชนและจังหวัดโดยรวม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์
3. เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์

กรอบความคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง "ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์" ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการวิจัยไว้เป็น 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 จะเป็นการศึกษาสภาพทั่วไปของการการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์โดยการสังเคราะห์เอกสารและสำรวจสภาพพื้นที่การท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ระยะที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด

เพชรบูรณ์ โดยส่วนนี้จะกล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และระยะที่ 3 เพื่อพัฒนาศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ส่วนนี้จะกล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปอย่างมีระบบ

การวิจัยเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In depth Interviews) ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อให้ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อย่างเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือนั้น อาจจำแนกลักษณะการสัมภาษณ์ออกเป็น 3 แนวทาง ดังนี้

1. การสัมภาษณ์แบบการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ (The Informal Conventional Interview)
2. การสัมภาษณ์แบบการตั้งคำถามไว้ล่วงหน้า (The Interview Guide)
3. การสัมภาษณ์แบบการตั้งคำถามมาตรฐานปลายเปิด (The Standardized Open-Ended Interview)

ประชากรและการสุ่มประชากรตัวอย่าง (Population and Sampling)

1. ประชากร ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนสำคัญในการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์
2. กลุ่มตัวอย่าง การกำหนดกลุ่มตัวอย่างการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้กำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ และเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ โดยจะเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) อย่างเดียว และได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ ผู้แทนหน่วยงานภาครัฐ (10 คน) ผู้แทนหน่วยงานภาคเอกชน (5 คน) และผู้แทนหน่วยงานภาคท้องถิ่น (3 คน)

เครื่องมือการวิจัย (Data Instrument)

แบบสัมภาษณ์นำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collecting)

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมจากการสัมภาษณ์ โดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interview) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนนโยบายและการแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามวัน เวลา สถานที่ ที่ได้นัดหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูล (Data analysis)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกขั้นตอนการวิเคราะห์ออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ด้วยวิธีอุปนัย 2) การตรวจสอบข้อมูล 3) การทำดัชนีข้อมูล 4) การทำข้อสรุปชั่วคราวและกำจัดข้อมูล 5) การสร้างบทสรุปและพิสูจน์บทสรุป (รัตนะ บัวสนธ์, 2551 : 304-311)

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์

1.1 ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม พบว่า เป็นการบริหารจัดการที่อาศัยการจัดเก็บข้อมูลด้านการท่องเที่ยว โดยการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม ซึ่งมีอยู่มากมายในจังหวัดเพชรบูรณ์ แต่ยังไม่เป็นที่รับรู้อย่างแพร่หลาย เมื่อมีการสำรวจข้อมูลแล้ว นำไปสู่การวางแผนฟื้นฟูและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น และมีการประชาสัมพันธ์เชิงรุก รวมถึงการสร้างมูลค่าให้กับแหล่งท่องเที่ยว การสร้างอัตลักษณ์ ซึ่งไม่มีที่ใดเหมือน อันจะนำไปสู่การจัดทำเป็นแผนพัฒนายุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

1.2 ด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์ พบว่าเป็นการพัฒนาการตลาดด้านการท่องเที่ยวทุกประเภทที่มีอยู่ในจังหวัดเพชรบูรณ์ ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว แต่ทั้งนี้ จุดเริ่มต้นด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์ ต้องมีการจัดทำฐานข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัดให้เป็นระบบ และนำมาจัดทำเป็นแผนการตลาดเชิงกลยุทธ์ เน้นการตลาดเชิงรุกด้านออนไลน์ การจัดแพ็คเกจทัวร์ราคาถูก การสร้างกระแสการเดินทาง และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์และการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์

1.3 ด้านการส่งเสริมสินค้าและผลิตภัณฑ์พบว่า เป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวในเชิงการยกย่องสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่แล้วในจังหวัดเพชรบูรณ์ แล้วนำมาสร้างเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัด เช่น มะขามหวาน สินค้าไร่ก้านจูล ยาสูบพันธุ์ดี พืชผัก ผลไม้เมืองหนาว ฯลฯ เป็นสินค้าทางการเกษตรที่จะต้องจัดทำรูปแบบใหม่ หรือสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรให้ดูทันสมัย โดยการห่อหุ้มสินค้า การออกแบบสินค้า และการจัดการกับกรรมวิธีการคัดสรรวัตถุดิบ

1.4 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานพบว่า เป็นการพัฒนารากฐานที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์โดยตรง ซึ่งเป็นพื้นฐานของการท่องเที่ยวทุกแห่งจะต้องเริ่มต้นที่การวางรากฐานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนนหนทาง ไฟฟ้า ประปา อุปกรณ์การติดต่อสื่อสารทุกชนิด โรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ ร้านอาหาร และป้ายบอกทิศทาง เป็นต้น เหล่านี้จะต้องได้รับการพัฒนาให้เข้าสู่ระดับมาตรฐานเพื่อรองรับกับการขยายตัวของประชากรและการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แต่ที่ยังอยู่ในขั้นของการพิจารณา คือ ความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาและเปิดสนามบินอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ การพัฒนาด่าน ยังอยู่ระหว่างการขยายช่องทางและเส้นทางให้เชื่อมโยงไปยังจังหวัดอื่น เพื่ออนาคตจังหวัดเพชรบูรณ์จะกลายเป็นศูนย์กลางการคมนาคม

1.5 ด้านการพัฒนาระบบสารสนเทศ พบว่า เป็นแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งกำลังได้รับการพัฒนาและถูกบรรจุอยู่ในวาระนโยบายของจังหวัด ที่จะต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วน โดยเน้นไปที่กระบวนการจัดทำข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัด เช่น การรวบรวม การนำเข้า และการปรับปรุง เป็นต้น เพื่อรองรับกับการขยายช่องทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ การพัฒนาเว็บไซต์ เพื่อให้กลายเป็นศูนย์กลางการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวที่สะดวกรวดเร็ว และมีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

1.6 ด้านการพัฒนาเครือข่ายผู้ประกอบการ พบว่า เป็นการพัฒนาเครือข่ายของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัด ผนึกกำลังให้เหนียวแน่น เพื่อสร้างพลังในการต่อรองและนำเสนอข้อเรียกร้องทั้งในเชิงนโยบายและการบริหาร ให้กับหน่วยงานภาครัฐที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย ได้พิจารณาและกำหนดข้อเรียกร้อง

ให้เกิดเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เครือข่ายผู้ประกอบการ ยังพัฒนาเครือข่ายตนเองในลักษณะการกำกับ ควบคุมกันเอง ในเรื่องของการสื่อสาร ทำความเข้าใจกับนักท่องเที่ยว การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การควบคุมคุณภาพสินค้า การเป็นสื่อกลางแก้ไขปัญหา และการเสริมสร้างผู้ประกอบการด้วยกันให้มีธรรมาภิบาล แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น หน่วยงานภาครัฐ จะคอยกำกับ ดูแล ด้านการดำเนินการของเครือข่ายผู้ประกอบการอีกชั้นหนึ่ง เป็นการถ่วงดุลและตรวจสอบกันและกัน

2. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์

2.1 การวิเคราะห์ผลเชิงปริมาณ

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ (Y) โดยภาพรวมสามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ $R^2 = 0.756$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม (Y1) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.240 0.255 - 0.166 0.159 0.087 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.434 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมได้ร้อยละ 43.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว (Y2) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.219 0.263 0.099 0.227 และ 0.141 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.705 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวได้ร้อยละ 70.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการส่งเสริมสินค้าและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (Y3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.298 0.298 0.358 - 0.234 - 0.169 และ 0.499 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.438 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ 43.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยว (Y4) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.328 0.229 0.723 -0.149 -0.156 และ -0.496 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.456 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ 45.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนากระบวนกรสนเทศการท่องเที่ยว (Y5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.312 0.298 0.238 - 0.176 0.120 และ 0.168 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.552 สามารถทำนายการจัดทำ

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ 55.20 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาเครือข่ายผู้ประกอบการการท่องเที่ยว (Y6) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.278 0.187 -0.094 0.112 และ 0.178 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.459 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ 45.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการคมนาคมขนส่งและสิ่งอำนวยความสะดวก (Y7) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.229 0.166 0.657 -0.386 -0.240 -0.262 และ 0.257 ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.411 สามารถทำนายการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้อยละ 41.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

1. จากการผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์พบว่า จังหวัดเพชรบูรณ์มีจุดแข็งหลายประการ แต่จุดแข็งที่มีค่าความถี่มากที่สุดได้แก่ จุดแข็งด้านแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า จังหวัดเพชรบูรณ์ มีแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ และยังคงอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ พืชพันธุ์ไม้นานาชนิด มีน้ำตกที่สวยงาม มีภูเขา อุทยานแห่งชาติ ซึ่งมีความเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์ จึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ที่จะเข้าไปชมความเป็นธรรมชาติ การที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลายและงดงาม เช่นนี้ จึงเป็นดัชนีชี้วัดสำคัญของจุดแข็งการท่องเที่ยวในสถานที่นั้นๆ สอดคล้องกับแนวคิดของคอลลีเยร์ และ ฮาราเวลล์ (1997 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า จุดเด่นสำคัญที่จะชี้วัดว่า สถานที่แห่งใด เป็นเมืองท่องเที่ยว ให้พิจารณาดู 1) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) อาจจะเป็นสถานที่หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมนุษย์ได้สร้างขึ้น 2) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) และปัจจัยพื้นฐาน (Infrastructure) เช่น ระบบการขนส่ง ระบบการสื่อสาร ระบบสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา และ 3) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) จำเป็นที่จะต้องมีการขนส่ง ซึ่งประกอบด้วย เส้นทาง ยานพาหนะ สถานี และผู้ประกอบการขนส่งสอดคล้องกับ สมเกียรติ ชัยพิบูลย์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการนำเข้าแรงงานต่างด้าวต่อเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อมเมืองการค้าชายแดนแม่สอดอำเภอแม่สอดจังหวัดตาก ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่แรงงานต่างด้าวเข้ามาใช้แรงงานในเมืองการค้าชายแดนแม่สอดเนื่องจากปัญหาความยากจนการไม่มีงานทำและความไม่สงบภายในประเทศการเข้ามาก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบในพื้นที่ผลกระทบทางบวกต่อเศรษฐกิจที่มีนัยสำคัญทางสถิติคือรายได้ภาครัฐ (ภาษี) รายได้จากการค้าระหว่างประเทศและจำนวนการลงทุนภาคเอกชนด้านผลกระทบทางลบต่อเศรษฐกิจพบว่าการเข้ามาใช้แรงงานของแรงงานต่างด้าวในพื้นที่เป็นการแย่งอาชีพของแรงงานท้องถิ่น/แรงงานไทย

ขณะเดียวกัน สภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ในด้านโอกาสผลการวิจัยพบว่า การเป็นเครือข่ายการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในโซนเดียวกันกับจังหวัดใกล้เคียงมีค่าคะแนนมากที่สุด ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ลำพังจะดำเนินการเพียงจังหวัดเดียว โดยไม่พึ่งพาอาศัย จังหวัดอื่นๆ ใกล้เคียง เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะการพัฒนาที่จะประสบผลสำเร็จได้ในยุคโลกาภิวัตน์คือ การพัฒนา ในลักษณะของความร่วมมือ กลายเป็นเครือข่ายการพัฒนาที่ไม่ได้มุ่งหวังการแข่งขัน การขัดขวางกันและกัน หากแต่เป็นการช่วยเหลือ การเอื้ออำนวย การร่วมมือกันพัฒนาในส่วนที่ยังพบความบกพร่อง ซึ่งหากรวมกลุ่มกัน ได้ โดยมีผลประโยชน์สาธารณะร่วมกันในเชิงท่องเที่ยวเป็นหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวจะไปได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับพรทิพย์ กิจเจริญไพศาล (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของชุมชนชาวมอญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ทรัพยากรเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญในจังหวัดปทุมธานีและเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานีในด้านทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมอญความคิดเห็นของภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานีตลอดจนพฤติกรรม และทัศนคติของนักท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งสิ้น 418 คน ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ภาครัฐใน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์จังหวัดแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำนวน 10 คน, ผู้ประกอบการด้านการบริการการท่องเที่ยวเอกชนและผู้ประกอบการด้านที่พักจำนวน 10 คน, ประชาชนใน อำเภอเมืองและอำเภอสามโคกจังหวัดปทุมธานีจำนวน 75 คนและนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอ เมืองและอำเภอสามโคกจังหวัดปทุมธานีจำนวน 321 คนโดยมีรายการตรวจสอบทรัพยากรแบบสอบถามและ แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้สถิติบรรยายได้แก่ค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการวิจัยสรุปได้ว่า จังหวัดปทุมธานีมีทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงโดดเด่น ด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวมอญด้านประวัติศาสตร์ด้านโบราณสถานและโบราณวัตถุได้แก่วัดมอญเตา โอ่งอ่าง เครื่องปั้นดินเผาตุ่มสามโคกตลอดจนด้านประเพณีเทศกาลได้แก่งานสงกรานต์งานแห่เสาหงส์องค์ขาว และวิถีชีวิตของชุมชนชาวมอญได้แก่อาหารการกินการแต่งกาย แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในจังหวัดปทุมธานีควรเน้นการพัฒนาคุณค่าทางศิลปะ วัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญอนุรักษ์และถ่ายทอด ภูมิปัญญาและองค์ความรู้ให้คงอยู่อย่างต่อเนื่อง แนวทางการพัฒนาด้านกิจกรรมท่องเที่ยวของชุมชนชาวมอญ ควรพัฒนาด้านการคมนาคมโดยการปรับปรุงถนนและพัฒนาเส้นทางเดินทางไปสู่แหล่งท่องเที่ยวให้เชื่อมโยง ถึงกันตลอดจนพัฒนาด้านบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกโดยการให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยว ควบคู่กับการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนสภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ในด้านจุดอ่อน/ข้อบกพร่อง ผลการวิจัยพบว่า การรวมกลุ่มการพัฒนาการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ ยังทำไม่ได้อย่างเป็นรูปธรรมมีการ อภิปรายมากที่สุด ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ต่างฝ่ายต่าง ประกอบธุรกิจเพื่อหวังผลกำไรเป็นที่ตั้ง ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่หน่วยงานภาคเอกชน เมื่อลงทุนไปแล้วย่อม หวังผลกำไรในการประกอบการของตน ซึ่งต่างกับหน่วยงานภาครัฐ เมื่อลงทุนทางสาธารณะไปแล้ว เช่น การให้ บริหาร การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว การสร้างแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น การลงทุนเหล่านี้ ผลกำไรคือ ประโยชน์ สาธารณะที่ประชาชนพึงจะได้ เพราะฉะนั้น การที่ผู้ประกอบการไม่สามารถรวมตัวกันได้ จึงเป็นเพราะมุ่งหวังผล

กำไรของตนเอง และไม่มีผลประโยชน์ร่วม อีกทั้งยังมีความรู้สึกว่าการรวมตัวกันแล้ว ไม่ได้อะไรเกิดขึ้น ข้างยังเป็น การแบ่งส่วนต่างทางด้านธุรกิจให้กับผู้ประกอบการรายอื่นสอดคล้องกับ พิทยา บวรวัฒนา (2550: 36) ได้กล่าวว่า จุดเน้นสำคัญของการบริหารจัดการของภาคเอกชนคือ ผลกำไรหรือผลประโยชน์สูงสุด ส่วนการบริหารจัดการ ภาครัฐ จุดเน้นสำคัญคือ ประโยชน์สาธารณะและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ โดยสรุปภาคเอกชนผู้ประกอบการ ด้านธุรกิจ จึงมักจะมองหาผลประโยชน์ของธุรกิจตนเองเป็นหลัก สอดคล้องกับ อนุรัตน์ อินทร (2551) พบว่า จุดอ่อนของการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวคือ ขาดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน และยังไม่สามารถระบุ ได้ว่า ฝ่ายใดจะเป็นเจ้าภาพหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว

สภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ในด้านจุดอ่อน/ข้อบกพร่อง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาด้านการเมืองมีการอภิปรายกันมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การเมืองคือตัวแปร สำคัญของการพัฒนาองค์การทั้งปวง รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากการเมืองเป็นนอกจากจะเป็น เรื่องของผลประโยชน์และการจัดสรรแบ่งปันผลประโยชน์แล้ว ยังมีนัยสำคัญคือ ฝ่ายกำหนดนโยบาย เพื่อที่จะ บริหารประเทศตามนโยบายที่ได้ประกาศเอาไว้กรณีที่เข้ามาเป็นรัฐบาล และนโยบายสำคัญที่ฝ่ายการเมืองมักจะ กำหนดขึ้นมาเพื่อดำเนินการควบคู่กับนโยบายด้านเศรษฐกิจเสมอคือ นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นแนว ทางการหารายได้ให้กับรัฐบาลมาบริหารประเทศ แต่ปัญหาคือในทางการเมืองคือ เสถียรภาพทางการเมืองที่ ค่อนข้างจะมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง รัฐบาลค่อนข้างจะล้มได้ง่าย รัฐบาลใหม่เข้ามาก็เปลี่ยนแปลงนโยบาย/ โครงการสำคัญ ทำให้การท่องเที่ยวทุกส่วน โดยเฉพาะการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด ไม่แน่ใจในท่าทีของนโยบาย รัฐบาลว่า จะมุ่งเน้นอะไร ดังนั้น ปัญหาด้านการเมือง จึงส่งผลกระทบโดยตรงและส่งผลกระทบยาวต่อการบริหาร จัดการการท่องเที่ยว สอดคล้องกับ ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์ (2548 : 21) พบว่า ปัญหาด้านการเมืองคือ ปัญหา/ อุปสรรคต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นมาจากการเปลี่ยนนโยบายและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อ การผลิตภัณฑการท่องเที่ยว และยังมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่น ความรู้สึกถึงความปลอดภัย นอกจากนี้ ยังรวมถึง ความมั่นใจของนักลงทุนด้านการท่องเที่ยว สอดคล้องกับ จักรพันธ์ รัตนกุล (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ ส่งผลกระทบทางลบต่อการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยผลการศึกษาพบว่า ปัจจัย ปัญหาด้านการเมืองคือ ภาพลักษณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ความวุ่นวายทางการเมือง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว รวมถึงปัญหาด้านนโยบายที่มิมีความแน่นอนของฝ่ายการเมือง

2. ผลการวิจัยปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการจัดทำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยปัจจัย ทุกด้าน มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยว การที่ผลวิจัยออกมา เป็นเช่นนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ต้องอาศัยปัจจัยเชิงสาเหตุของการท่องเที่ยว เป็นพื้นฐานในการพัฒนาและตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว อีกทั้ง ยังต้องสอดคล้องกับแนวทางการ บริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ซึ่งเน้นประสิทธิภาพของการทำงาน อาทิ การบริหารจัดการพื้นที่ การบริหารจัดการ ด้านเครือข่าย การบริหารจัดการชุมชนท้องถิ่น และการบริหารด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ฯลฯ ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ ควรจะนำมาปรับปรุงกับการทำงานด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการนำมาพิจารณากำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์ การท่องเที่ยว เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยปัจจัยเชิงสาเหตุทุกตัว เป็นแนวทางพื้นฐานของการกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวตามที่หน่วยงานทุกภาคส่วน ต้องการจะเห็นทิศทางด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์อย่างที่ตั้งใจไว้ ดังนั้น ปัจจัยเชิงสาเหตุดังกล่าว

จึงมีความสัมพันธ์ต่อการนำไปสู่การกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับ ธีรณารัตน์ บุญต่อ (2552) พบว่า ปัจจัยด้านคุณภาพการให้บริการด้านสิ่งที่สัมผัสได้ ด้านความน่าเชื่อถือ ด้านการตอบสนอง ด้านการให้ความมั่นใจ โดยรวมมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลการวิจัยยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมมีการอภิปรายกันมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในจังหวัดเพชรบูรณ์มีเป็นจำนวนมาก เมื่อจัดแบ่งตามประเภท/ชนิดแล้ว ถือว่ามีความหลากหลาย อันนำไปสู่การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ให้เกิดเป็นระบบมาตรฐาน แต่อย่างไรก็ตาม แหล่งท่องเที่ยวที่มีจำนวนมาก บางครั้งอาจจะไม่ใช่คำตอบที่กล่าวได้ว่า เป็นเครื่องยืนยันถึงความสำเร็จของการท่องเที่ยว เพราะการจะเรียกว่า ประสบผลสำเร็จได้ นักท่องเที่ยวจะต้องรู้จักแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่ง และมีใช้รู้จักเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ซึ่งเป็นที่รู้จัก เช่น เขาค้อ ภูทับเบิก วัดผาช่อนแก้ว ฯลฯ แต่ยังมีอีกหลาย ๆ แห่ง ซึ่งมีความเป็นมาและความน่าสนใจ ประเด็นดังกล่าวจะต้องดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วและคนไม่รู้จัก ให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักเช่นเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวทั่วไป เพราะฉะนั้นการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้ว ทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวในทางด้านพระพุทธศาสนา จึงเป็นสิ่งที่จะต้องดำเนินการควบคู่กันไปกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในปัจจุบัน ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้ว แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม แต่ยังไม่เป็นที่เปิดเผยโดยทั่วไป อาจจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวก็ได้ แต่มีเงื่อนไขสำคัญคือ ต้องบริหารจัดการให้ดี และมีความตั้งใจในการดำเนินการสอดคล้องกับกอดเฟรย์เคอร์รี และคลาร์คเจคกี (2000 : 64-71) ได้กล่าวว่า การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นหลักสากลคือต้องพิจารณาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมของสถานที่นั้นๆ เข้าไปประกอบด้วย โดยแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม มีลักษณะที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศาสนาวัฒนธรรมที่ยังไม่มีการรื้อฟื้นขึ้นมา เพื่อตีแผ่ให้คนทั่วไปได้รับรู้ สอดคล้องกับ ดนยา ดังอุทัยสุข (2554) การพัฒนาชุดองค์ความรู้เพื่อการท่องเที่ยวจากชุมชนในระดับท้องถิ่น : บึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ศักยภาพการท่องเที่ยวภายในจังหวัด ควรพิจารณาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม และนำมาพัฒนาให้มีสภาพคงอยู่เช่นเดิม โดยอาศัยความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น เป็นผู้นำในการพัฒนา

อย่างไรก็ตาม ยังมียุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ด้านเครือข่ายการพัฒนาภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งมีการยกขึ้นมาอภิปรายจากผู้ให้สัมภาษณ์อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ต้องอาศัยหน่วยงานทุกหน่วยที่เกี่ยวข้องเข้ามาบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าพึ่งจะอาศัยแต่เพียงหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว การบริหารจัดการการท่องเที่ยวคงจะเป็นไปได้ยาก เนื่องจากหน่วยงานภาครัฐก็รู้เฉพาะในส่วนที่เป็นภารกิจหน้าที่เท่านั้น แต่หากในเชิงลึกของสภาพปัญหาที่ภาคเอกชนเผชิญอยู่ ภาคเอกชนย่อมรู้และเข้าใจถึงสภาพปัญหามากกว่าหน่วยงานภาครัฐ ขณะเดียวกันภาคประชาชนและชุมชนท้องถิ่น คือภาคส่วนที่อยู่ใกล้ชิดกับสภาพปัญหามากกว่าที่สุด เนื่องโดยสภาพแล้วเป็นผู้รับผลของการกระทำในทางบริหารและในทางนโยบาย ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีอย่างไร ทั้งภาคประชาชนและท้องถิ่น ย่อมได้รับอันสืบไปพร้อมกัน เพราะฉะนั้น การที่จะสะท้อนปัญหาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวได้อย่างรอบมิติได้ ต้องอาศัยความร่วมมือในลักษณะของ

เครือข่ายภาครัฐร่วมกับภาคเอกชน ในการขับเคลื่อนนโยบายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยความเป็นเครือข่ายมิได้หมายความว่า จะต้องแข่งขัน หากแต่เป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน ในเชิงข้อมูล ปัญหา และแนวทางการพัฒนา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่กันและกัน สอดคล้องกับStephen Goldsmith and William D. Eggers (2004) กล่าวว่า เครือข่ายที่มีความเข้มแข็ง ประกอบด้วย 1) มีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน (Connectivity) 2) มีความร่วมมือ (Collaboration) 3) การแข่งขันอย่างสร้างสรรค์ (Competition) 4) เกิดประสิทธิภาพโดยรวม (Collective Efficiency)

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยตามประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเพชรบูรณ์ มีประเด็นสำคัญหลายประการที่เป็นข้อเสนอในเชิงนโยบาย เชิงการบริหาร เชิงการพัฒนา และเชิงวิชาการดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1.1 แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน หากจะนำมาจัดทำเป็นรายละเอียดสำคัญของแต่ละสถานที่ถือว่า มีเป็นจำนวนมาก ปัญหาสำคัญในขณะนี้ ยังไม่มีความชัดเจนในด้านการสำรวจ ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันให้เป็นระบบ เพื่อที่จะกำหนดแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างชัดเจน ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ ระดับจังหวัด และท้องถิ่น ควรกำหนดนโยบายการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันให้เกิดความชัดเจน กำหนดแหล่งท่องเที่ยวขึ้นมาเพื่อเป็นการนำร่องการพัฒนาไปล่วงหน้า

1.1.2 แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์มีมากมายได้ขึ้นชื่อว่า เป็นเมืองท่องเที่ยวที่ติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย แม้จะมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย หากขาดกิจกรรมเสริมสร้าง/กระตุ้น แหล่งท่องเที่ยวก็ดูเหมือนขาดชีวิตชีวา และไม่ได้ได้รับความนิยมจากคนทั่วไป สังเกตได้จากแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์หลายๆ แห่ง ทั้งๆที่มีประวัติความเป็นมา และมีจุดเด่นมากมาย แต่ไม่มีกิจกรรมเสริมหรือกระตุ้น ให้คนรู้จักในแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ และกิจกรรมเสริมที่ดีที่สุดคือ กิจกรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่น เช่น งานบวงสรวงศาลสมเด็จพระนเรศวร อ.วิเชียรบุรี เทศกาลกินไก่ย่าง อ.วิเชียรบุรี งานประเพณีอุ้มพระดำน้ำ เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ งานเลี้ยงกลองล่องโคมไฟไหว้พ่อขุนผาเมือง อ.หล่มสัก ฯลฯ ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในที่นี้ คือ อบจ. ในฐานะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับผิดชอบทั้งจังหวัด ควรจะกำหนดนโยบายที่เสริมสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นในทุกฤดูกาล โดยไม่เลือกว่าจะต้องเป็นช่วงเทศกาลการท่องเที่ยวเท่านั้น

1.1.3 การบริหารจัดการ แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์มีมากมายและมีความหลากหลาย ทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติและคนเป็นผู้สร้างขึ้นมา ความหลากหลายและการมีจำนวนมากของแหล่งท่องเที่ยว หากมองในแง่ดีคือ มีแนวทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว แต่หากมองในอีกมุมหนึ่งจะ

พบว่า ความหลากหลาย/มากมายดังกล่าว ทำให้เกิดการเพิกเฉยหรือไม่ให้ความสำคัญ หรือมองไม่เห็นความสำคัญ ควรพิจารณาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมบางแหล่ง เพื่อนำร่องในการดำเนินการ

1.1.4 การบริหารและการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จได้อย่างยั่งยืน สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ความเป็นเครือข่ายระหว่างจังหวัด หรือความเป็นหุ้นส่วนของการพัฒนา ขณะนี้หลายๆ จังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกัน และอยู่ในโซนเดียวกัน ได้ร่วมมือกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณเขตติดต่อ รวมถึงการส่งต่อนักท่องเที่ยว จากจังหวัดหนึ่งไปยังจังหวัดหนึ่งในโซนเดียวกัน จังหวัดเพชรบูรณ์ หากมองในด้านความร่วมมือ ก็ถือว่าดำเนินการมาแล้วในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในด้านความเป็นเครือข่ายกับจังหวัดอื่น ๆ

1.1.5 การท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ จะมีเฉพาะหน่วยงานภาครัฐเป็นตัวแสดงหลัก คงจะเป็นไปได้ยาก เนื่องจากการท่องเที่ยวมีมิติการพัฒนาที่ค่อนข้างจะกว้าง และมีความเกี่ยวเนื่องกับหลายฝ่าย โดยเฉพาะภาคเอกชนที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวภายในจังหวัด ในข้อเท็จจริง หน่วยงานภาครัฐ ยังไม่สามารถดึงภาคเอกชนเข้ามาเป็นหุ้นส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นแต่เพียงการเชิญเชิญเข้าร่วมประชุมในบางโอกาสเท่านั้น ซึ่งโดยหลักการแล้ว ภาคเอกชนจะคิดในมิติที่เป็นผลประโยชน์ด้านกำไรเป็นหลัก แต่ประสบการณ์และความรู้ด้านการบริหารจัดการเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชม มุมมองเอกชนมักจะทำได้ดีกว่าหน่วยงานภาครัฐเสมอ ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐควรจะมีนโยบายส่งเสริม ให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมกำหนดนโยบาย รวมถึงวางแผนเชิงกลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และถอดประสบการณ์ร่วมกัน อันจะทำให้นโยบายการท่องเที่ยวมีความครอบคลุมทุกมิติ

1.2 ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

1.2.1 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีการเปลี่ยนผู้บริหารทั้งส่วนราชการของจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มาหลายคนแล้วก็ตาม การท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ มีแต่การยกประเด็นแหล่งท่องเที่ยวที่เด่นๆ เช่น เขาค้อ ภูทับเบิก อุทยานแห่งชาติน้ำหนาว ฯลฯ แต่หารู้ไม่ว่า ความจริงยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ได้รับการเปิดเผยอีกมากมาย มีทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรม ดังนั้น การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเพชรบูรณ์ หน่วยงานภาครัฐควรจะนำเอาประเด็นเรื่องการพัฒนาแหล่งที่มีอยู่เดิม เป็นแนวทางการบริหารจัดการ ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในอนาคต อย่างน้อยเป็นการบริหารจัดการให้เป็นโครงการนำร่องไปก่อนสัก 2-3 แห่ง เมื่อได้ผลตามที่คาดแล้ว ค่อยขยายการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติมอีกครั้ง

1.2.2 แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์มีมากมาย แต่ยังขาดการวางแผนในเชิงการตลาดและการวางแผนประชาสัมพันธ์เชิงรุก ในขณะนี้แม้เฉพาะการกำหนดเป็นแผนการดำเนินการและการประชาสัมพันธ์ตามโอกาสที่เกิดขึ้นจากเทศกาลการท่องเที่ยว ซึ่งความจริง การวางแผนทางการตลาด และการประชาสัมพันธ์เชิงรุก ต้องกระทำควบคู่กันกันไปและกระทำอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ ควรจะร่วมกันออกแบบวางแผนการตลาดเชิงกลยุทธ์ และการสนับสนุนการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวทุกมิติ และกระทำอย่างต่อเนื่อง ไม่เว้นแม้กระทั่งช่วงที่ไม่ใช่เทศกาลการท่องเที่ยว

1.2.3 โครงสร้างพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง ระบบไฟฟ้า ประปา สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งปวง ฯลฯ โครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีความพร้อมอยู่ในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงกับจะกล่าวได้ว่า สมบูรณ์ที่สุด เนื่องจากว่า ยังมีข้อบกพร่องอีกมากมายที่จะต้องบริหารจัดการให้เป็นระบบ โดยเฉพาะ

[หน้าแรก](#)
[เกี่ยวกับ TCI](#)
[ฐานข้อมูล TCI](#)
[คำ TJIF](#)
[การประชุม/อบรม](#)
[งานวิจัยของ TCI](#)
[เกณฑ์คุณภาพวารสาร](#)
[กระดานสนทนา](#)
[FAQ](#)

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน :

ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสาร กลุ่มที่	สาขา
1	วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์	1686-4409	มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุดรดิตถ์	2	วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี

[Back to top](#)

Copyright 2005 Thai-Journal Citation Index (TCI) Centre. All rights reserved.
Contact: tci.thai@gmail.com